

Anmeldelse:

Aldrig har jeg følt mig mere velkommen

– 20 års erfaringer fra arbejdet med unge og teologi

Redigeret af Berit Weigand Berg, Christian Noval & Thomas Nedergaard

Udgivet af Kirkefondet og Ungdomanalyse.nu

Pris kr. 298,-

Af Per Vibskov Nielsen, provst på Nørrebro

Hvis man vil have et nationalt øjebliksbillede af arbejdet med unge og kirken, så er denne udgivelse kærkommen. I 2006 kom udgivelsen »Når den sidste konfirmand er smuttet«, der i 2015 endnu mere praksisorienteret blev fulgt op af Suzette Munksgaard med »Hvad tror du selv?«, der stadig står som et hovedværk i forsøget på at skabe eksistentiel og religiøs refleksion hos konfirmander og deres forældre.

Bogen med den finurlige titel »Aldrig har jeg følt mig mere velkommen« er en opsamling på erfaringer med den kirkelige ungdomskultur, der tog sin begyndelse på Nørrebro i København i 1998. Siden har arbejdet med unge og kirke bredt sig som ringe i vandet, så der nu over hele landet gøres forsøg med at få de unge involveret i kirkens liv og vækst.

Bogen rummer 17 artikler, der over en bred vifte og med meget forskellige tilgange forsøger at indkredse de tre hovedtemaer: Ungdomskirkerne, unge i kirkerne, identitet og tilstedeværelse.

Nævneværdigt er bidraget fra Anna Korsgaard Berg, der betegner sig selv som en kristen, aktiv FDF'er, der kommer jævnligt i Brorsonskirken. Hun skiller sig ud ved at være den eneste af forfatterne, der har en baggrund som frivillig, og desuden som den eneste fremhæver hun tydeligt, at det handler om at møde børn og unge med evangeliet om Jesus Kristus (hvilket hører til FDF's formål). Netop derfor er hendes bidrag interessant, og hun kommer da også med fire frugtbare anbefalinger efter at have beskrevet, hvor højt dørtrinnet til folkekirken kan være. Faktisk så højt, at flere af de unge, som har været vant til at tale om tro og deltage i gudstjenester i forbindelse med FDF, fravælger at blive konfirmeret i folkekirken!

Bidraget af Finn Andsbjerg Larsen fra Konfirmandcenteret indeholder givtige og klargørende refleksioner om forholdet mellem pædagogik og teologi. Han udpensler bl.a. diskrepansen mellem tilspørgslen ved dåben og så det teologiske udsagn om dåben som en gave, ligesom han opfordrer til en mere dialogisk tilgang til de unge fra kirken i stedet for den proklamatoriske.

Bogen indeholder også flere artikler, hvor det bliver tydeligt, at folkekirkelige strukturer kan stå i vejen for arbejdet med unge og kirke i en sådan grad, at energien i projekterne går tabt. Her bliver det også fremhævet, at visionære tanker om kirke for unge ikke nødvendigvis fungerer i praksis, og det derfor undervejs kan være nødvendigt at dekonstruere konceptet. I flere tilfælde bliver mødet med de unge den laveste kirkelige, teologiske og kristelige fællesnævner såsom »troen på, at der er noget, der er større end os selv.« Ungdomspræst i Kolding provsti Benjamin König slutter sit bidrag af med en noget uklar opfordring til »selv-evangelisering«, hvor den unge er et mål i sig selv og dermed om ikke andet bryder med tidligere tiders tanker om en sendelse i Jesu navn.

Bogens tre redaktører bidrager selv med en artikel hver, der også er bogens tre mest omfangsrige artikler. Thomas Nedergaard beskriver de oplevelser, han har haft som præst på Vesterbro i København i den tidligere sognekirke Gethsemane, der nu er omdannet til den folkekirkelige ungdomskirke Ukirke. Thomas Nedergaard beskriver sine oplevelser med unge, der betragter kirken som død, og som, hævder han, lever i en post-kristen tid. Han gør sig til talsmand for en såkaldt opvasketeologi, hvor det handler om at møde de unge der, hvor de er, når de er på en dannelsesrejse uden ende og uden hjemvenden, og hvor kristendommen ikke bliver opfattet som et aktuelt aktiv. Nedergaards beskrivelse af ungdomsoprørets konsekvenser for kirken er ikke trøsterige, men han insisterer dog på, at vi skal tage så meget som muligt med fra kirkens tradition, dogmatik og historie og i forlængelse af dette forsøge at etablere en skabelsesteologisk platform, hvor en samtale og et fælleskab kan finde sted – fx under en opvask.

Berit Weigand Berg har fokus på de unge efter konfirmationen og det paradoks, at de unge efter kon-

firmationen kun kommer i kirken som individer, da det ikke længere er naturligt for dem at komme i flok fx sammen med klassekammeraterne. Hun peger desuden på det problem, at der ikke fra kirkens side tilbydes nogen hjælp til at lette denne overgang, men fremhæver at der kan være hjælp at hente i de kirkelige ungdomsorganisationer til det, hun kalder den religiøse socialisering.

Christian Noval er katolsk præst i Grønland og teologisk doktor på en afhandling om ungdommens teologiske antropologi. Hans artikel er særdeles tankevækkende og rummer betydelige teologiske overvejelser såsom spørgsmålet om børn og unge hører med til skaberværket og dermed må accepteres som skabte i Guds billede eller modsat først kommer ind i billedet med syndefaldet! Da artiklen formodentlig er en sammenfatning af indsigter fra disputatsen, glider Christian Noval desværre af på flere relevante spørgsmål, som han selv stiller og affejer med, at det vil føre for vidt at besvare dem i artiklen – som så formodentlig kan læses i disputatsen! Men tematikken omkring ungdommens teologiske antropologi er særdeles spændende og bør også gennemtænkes ud fra et luthersk perspektiv.

At ungdomsteologi og ungdomskirker også kan vække interesse hos ældre, vidner forordet af Københavns biskop Peter Skov-Jakobsen om, der ligefrem skriver, at ikke kun ungdomspræsterne, men hele kirken trænger til en bog som denne. Den er i hvert fald uomgængelig, hvis man som kirke arbejder med unge, og derfor er den anbefalet.